

Arrest

nr. 111 686 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is de vader van het minderjarig kind E.F.K., geboren te Lokeren op 7 mei 2013.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 27 mei 2013 de beslissing tot afgifte aan verzoeker van een bevel tot terugbrenging van voormelde minderjarige. Deze beslissing, die op 1 juni 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan [K. I.]

[...]

*van Turkse nationaliteit,
bevel gegeven de genaamde [K., E. F.]
geboren te Lokeren, op 07.05.2013,*

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: Regelmatig verblijf verstreken. De ouders van betrokkene hebben geen verblijfsrecht meer in België. Bijgevolg heeft betrokkene evenmin recht op verblijf.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel, die samen worden onderzocht, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“De materiële motiveringsverplicht legt de overheid de verplichting op om haar beslissing te motiveren, derwijze deze beslissing zowel feitelijk als juridisch voldoende geschraagd wordt door de motivering.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat de ouders van [F. E.], geen verblijfsrecht meer zouden hebben in België.

Beide ouders hebben een annulatieberoep ingesteld tegen de hen betekende bijlagen 20, en beschikken derhalve (minstens behoren zij te beschikken) over een bijlage 35, d.i. het verblijfsdocument waarover zij - overeenkomstig art. 111. van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. - dienen te beschikken ingevolge het ingestelde annulatieberoep.

De bestreden beslissing is m.a.w. gesteund op de onjuiste premisse dat de ouders geen verblijfsrecht meer zouden hebben, zodat de motivering gebrekkig en onjuist is, derwijze een schending van de materiële motiveringsverplichting wordt aangetoond.

[...]

De bestreden beslissing is onmiskenbaar op manifest onzorgvuldige wijze tot stand gekomen.

De onzorgvuldige voorbereiding c.q. totstandkoming van de bestreden beslissing blijkt uit de feitelijke onjuistheden waarop zij gebaseerd is.

Deze feitelijke onjuistheden zijn in strijd met de informatie waarover de Staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de beslissing beschikte.

Essentieel is de foutieve motivering m.b.t. het vermeend illegaal verblijf van de ouders van [F.E.] in België (cfr. supra).

Deze informatie is manifest strijdig met de informatie waarover de Staatssecretaris beschikt.

Mevr. [K.] is Nederlands EU-onderdaan en beschikt - ingevolge het voor haar ingestelde annulatieberoep - over een bijlage 35, minstens dient zij hierover te beschikken.

Ook de vader van [F.E.], dhr. Isa [K.], stelde een annulatieberoep in tegen de hem betekende bijlage 20, zodat ook hij over een bijlage 35 beschikt, minstens dient hij hierover te beschikken.

De Staatssecretaris had kennis, minstens behoorde zij kennis te hebben van het juiste verblijfsstatuut van de ouders van [F.E.].

De stelling als zouden de ouders van [F.E.] in België niet over verblijfsrecht in België beschikken is m.a.w. manifest foutief, en manifest in strijd met de informatie waarover de Staatssecretaris beschikt.

De vaststelling dat de bestreden beslissing zulke manifest foutieve informatie bevat, toont de manifest onzorgvuldige voorbereiding c.q. totstandkoming van de bestreden beslissing aan.

Het legaal verblijf van de echtgenote van verzoeker is een bijzonder essentieel gegeven bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten tgo. een vreemdeling, zeker wanneer deze echtgenote nog eens EU-onderdaan is.

De negatie van deze gegevens getuigt van een onaanvaardbaar onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing."

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vastgesteld dat de ouders van de minderjarige geen verblijfsrecht meer hebben in het Rijk. Hij wijst er in dit verband op dat zowel hij als zijn echtgenote een beroep bij de Raad hebben ingesteld tegen de beslissingen waarbij hen het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en dat deze beroepen van rechtswege schorsende werking hebben waarbij zij recht hebben op een bijzonder verblijfsdocument overeenkomstig de bijlage 35. Hij stelt dat aldus de bestreden beslissing steunt op een foute premisse en dat deze op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Daargelaten de vraag naar het belang dat verzoeker heeft bij dit betoog nu de vordering niet mede namens de minderjarige zelf is ingesteld, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat beide ouders van de minderjarige het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd geweigerd. Deze beslissingen worden tot aan hun eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*), zodat het bestuur ernaar mocht verwijzen in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er correct op dat het gegeven dat hij en zijn echtgenote hun beroepsmogelijkheden uitputten ten aanzien van de jegens hen getroffen beslissingen, de toepassing van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet als gevolg heeft en de afgifte van een bijzonder verblijfsdocument overeenkomstig de bijlage 35. Het gegeven dat aan een beroepsmogelijkheid schorsende werking wordt verleend, heeft evenwel geen invloed op de wettigheid van deze aangevochten beslissingen en verhinderde bijgevolg niet dat verweerder zich steunde op deze beslissingen om over te gaan tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing. Een verwijzing naar een bijzonder verblijfsdocument in het kader van een beroepsprocedure voor de Raad dat van rechtswege schorsende werking heeft en dat niet langer geldig is dan drie maanden, is ook niet van aard dat hiermee de feitelijke incorrectheid of onwettigheid van de motivering van de bestreden beslissing wordt aangetoond. Verzoeker lijkt er onterecht vanuit te gaan dat het bijzonder verblijfsdocument overeenkomstig de bijlage 35 zou overeenstemmen met enig "*recht op verblijf*". Het model van de betreffende bijlage 35 maakt evenwel uitdrukkelijk melding van het volgende: "*De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*".

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een onjuiste feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd. Deze vaststelling volstaat om over te gaan tot de verwerping van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS